

Csattanás a vitorlarúdon

Aznap ünnepelt a Pöttyös hajó legénysége, méghozzá Tücsi születésnapját. Mindenki készülődött, de legjobban természetesen ő. A haspók matrózlegény napok óta azzal kelt, azzal feküdt, vajon milyen finomságok várják majd a nagy napon? Lesz-e túrókrém torta? És mi készül ebédre, palacsinta-e, vagy túrógombóc?

Pedig jobban tette volna, ha nem éppen a nyaláncságokon járhatja az eszét! Tücsi ugyanis az eltelt hónapok során kicsikét elkényelmesedett. Még a reggeli tornákat is kihagyta, folyton akkor támadt neki valami fontos teendője: nem sikerült bekötni a cipőfűzőt, vagy a fogmosás húzódott el nála. Végtelen fantáziája volt különböző kifogásokat találni. De nem elég, hogy ellustult, titokban folyton besurrant az éléskamrába is torkoskodni. Mindennek aztán az lett a vége, hogy finoman szólva kigömbölyödött.

Észlelték ezt a többiek, de a közelgő szülinapra tekintettel úgy döntöttek, kis haladékokat adnak a torkos matrózának. A túró torta még elkészült, és ebédre is Tücsi egyik kedvenc ételéből, szilvás gombócból főzött egy jó kondérra valót Panka.

Hanem a születésnapi ünnepségen egy kis baleset történt!

Amikor Tücsi előrehajolt, hogy elfújja a gyertyákat, vett egy mély levegőt, mire a csíkos tengerésszpóló hangos recsenéssel kihasadt a hátán.

És ezzel nem volt vége!

Csalódottságában ugyanis Tücsi nem csak egyszerűen visszaült, hanem úgy huppant le a székre, hogy az bizony apró darabokra hullott szét. Jól megütötte a hátsóját a torkos matróz, és épp hogy el nem pityeredett. Legörbülő szájával csak annyit jegyzett meg halkán az orra alatt:

– Szép kis születésnap...

A többiek alig tudták visszafojtani a kacagásukat, de tudták, azzal csak mégjobban megbántanak, amit pedig nem akartak. Pöttyös Kapitány igyekezett megvívástalni.

– Úgy látszik, kicsit megpocakosodtál, de sebjaj! Mi úgyis praktikus ajándékokkal készülünk.

– Súlyzók – nyújtotta át Melák. – Boldog szülinapot! – tette hozzá.

– Ugrálókötél – nyújtotta át Nyurga. – Boldog szülinapot! – tette hozzá.

– Salátás receptek – nyújtotta át Panka. – Boldog szülinapot! – tette hozzá.

– Egy nagy adag vaníliás mazsolás jégkrém, boldog szülinapot! – nyújtotta a kezét Pöttyös Kapitány, a csemegét azonban magánál tartotta, és így folytatta: – Ez lesz a jutalmad, ha megszabadulsz a súlyfeleslegedtől! Ha felhagysz a torkoskodással, rendszeresen tornázol, és ha helyből felugorva eléred a főárboc alsó vitorlájának kereszttrúdját!

Tücsi örült is az ajándékoknak, meg nem is, de be kellett látnia, csak jót akarnak neki a többiek. Innentől kezdve tehát egészségesen étkezett, nem járt rá a kamrára, és szorgalmasan tornázott. Az igazsághoz persze hozzátartozik, hogy legjobban a kamrában lefagyasztott jégkrémtorta motiválta.

Így aztán minden napját a főárboc mellett kezdte, és jókora nekirugaszkodással, magasra nyújtózva ugrott fel, hátha sikerül végre megérinteni azt a vitorlarudat. Ahogy teltek a napok, egy-egy milliméterrel mindig közelebb is jutott céljához, de azért egy jó mutatóujnyi még hiányzott.

Mígnem az egyik verőfényes nap reggelén, hosszas bemelegítés után ismét nekigyürkőzött, felugrott, és csak úgy csattant a tenyere a keresztrúdon!

Örömeiben még egy ennél is nagyobbat ugrott, aztán gyors futásnak eredt. Hordó kutya lelkes csaholással szaladt mellette, mint azt napok óta tette Tücsi futóedzései során. Csakhogy ezúttal szó sem volt edzésről. Tücsi meg sem állt a kamráig, és már vette is elő a fagyasztóból a jutalmát, a vaníliás-mazsolás jégkrémet.

Csakhogy mire megfordult, a fejét csóváló Pöttyös Kapitányt találta maga előtt.

– Korai lesz az még! – mondta a kapitány – mire Tücsi ezt kikérte magának, és elbűszkélkedett, hogy már eléri a keresztrudat, így tehát jár neki a nyálánság.

A Kapitány erre – meglepő módon – megállította a hajót, és megkérte Tücsit, próbálkozzon újra a nagy ugrással.

És bizony hiányzott egy fél mutatóujnyi újfent csak!

Tücsi értetlenkedve nézett, a Kapitány pedig elsőre röviden csak annyit mondott:

– Forog a Föld.

Tücsi szemei pedig mégjobban elkerekedtek, hiszen egyrészt ezzel tisztában van, másrészt a legkevésbé sem értette, mi köze van ennek az ő kerek pocakjához? Aztán a kapitány - ujjai között egy almát forgatva - elmagyarázta neki.

– A Föld nyugatról keletre forog, és vele együtt forog minden, ami a felszínén van. A hegyek, a völgyek, a tengerek és óceánok, mind. És persze te is, én is, a Pöttyös hajó is. Akkor is, ha egy helyben állunk, és akkor is, ha utazunk. Na már most, ha nyugat felé tartunk, a Föld forgásával szemben, az olyan, mint amikor széllel szembe megyünk, és bármilyen meglepő, nehezebbek leszünk kicsit, ha pedig arrafelé, amerre a Föld forog – azaz keletnek -, akkor könnyebbek leszünk egy kicsivel.

Tücsi ezen elgondolkodott, és bizony rá kellett jönnie, hetek óta nyugat felé hajóztak, az este viszont keletnek fordult a Pöttyös hajó. Ezért sikerült hát reggel felugrani a keresztrúdig, de most, hogy megállt a hajó, már nem is érte el a keresztrudat.

– Bizony, bizony – bólogatott Pöttyös Kapitány – a pocakodon van még egy kevés ledolgozni való. Sajnos.

Tücsi szomorúan vette ezt tudomásul, de hogy megmutassa, megértette a leckét, szó nélkül hozzálátott: törzshajlítás, guggolás, egy - kettő - hááárom...

VÉGE